

Avui faig divuit anys i, per molt que em desagradi la idea, m'estic arreglant per anar a classe. Em dirigeixo a la porta per sortir de casa, no sense abans fer el ritual d'espionatge... M'acosto a la porta, miro pel foradet d'aquesta, l'obro més o menys un pam i trec el cap. Perfecte! No n'hi ha ni rastre! Surto en silenci i caminant d'esquenes. Pitjo el botó de l'ascensor i espero.

Des de que el senyor misteriós del quart segona es va acomodar a l'edifici, no deixo de vigilar a tot arreu. M'atrau i ho sap. Caram si ho sap! No només m'atrau, sinó que quan el tinc a prop les papallones em martiritzen. Per l'amor de Déu Judit! Què t'està passant? Em repeteixo mentalment... Si segurament té més de trenta cinc anys! Però aquell cabell castany clar, els ulls blaus com la mar, el cos corpulent, la fragància sensual, aquell accent tant endimoniadament sexy, la... L'ascensor s'obre i igualment d'esquenes hi pujo i premo el botó amb rapidesa.

Pffff... Respiro tranquil·la quan es tanquen les portes. Malgrat tot, el sento abans que el veig. Les meves foses nassals s'omplen d'aquella fragància i les cames em comencen a tremolar. No em vull girar, no puc! Perquè sé el que veuré...

De sobte, una mà m'acaricia el clatell. No ho facis, no ho facis! I com era de preveure, el meu cos respon a la seva carícia. Em giro i aquí està ell, amb la seva imatge tant espectacularment masculina. S'acosta a la meva orella.

- Quan més em faràs esperar?
- Mmm, perdona?
- Ja ho saps Judit. No és casualitat que ens trobéssim aquell dia al pub, com tampoc ho és que visqui aquí. Vols que ho faci ara? El dia del teu aniversari. Vols que et faci meva?

Ai mare! Aquest paio està com un llum. Oh, oh... La seva mà es desplaça per la meva esquena i s'atura a les meves natges. Ja és tard, ho desitjo. El desitjo des del primer dia que el vaig veure, des d'aquell petó que sense saber per què li vaig fer aquella nit al bar.

Sense donar-me'n compte ha aturat l'ascensor amb el botó d'emergència, i m'ha arraconat a una cantonada de l'ascensor. La meva vestimenta ajuda, massa, a que pugui accedir a mi, les seves mans puguen encoratjades per les meves cuixes. Aaaaah...! No puc, no puc... És tant el desig que ara sóc jo qui el besa apassionadament.

Judit, desperta! Mama, mama! Mmmm, els meus homenets. Em trec la mandra del damunt i obro els ulls. Sí, és el meu Frank i el meu petitó.

- Mami! Què et passa? Estaves somiant?

En Frank em mira, amb el seu somriure misteriós dibuixat a la cara.

- Sí tresor. La mare tenia un somni.
- I què passava en el teu somni? Hi havia dracs? Una caseta de laminadures?
- No fill meu. Estava somiant en el dia que el teu pare i jo vam començar el nostre camí plegats.

S'acosta, ara amb un somriure maliciós d'orella a orella. I em fa un petó. Després de 15 anys i no me'n canso dels seus llavis. El meu Frank...